

אגמית מצויה:

מראה:

אצבעותיה של האגמית מצוידות בקרומי שחייה. קרומי שחייה אלה מאפשרים לאגמית לצלול לעומק ולהשיג את מזונה.

האגמית היא עוף של אגמים, ברכות ומים פתוחים.

והעין ברובו, למעט המקור והמצח הלבנים צבע ניצוי הגוף אפור, הראש שחור אין הבדלי ניצוי בין המינים ואין שוני בניצוי עם חילופי העונות. ניצוי. האדומה הצעירים חום-אפור, התזה והבטן לבנים בהירים.

לגוזלים שיער פלומתי ודליל בראשם, בגווני כתום וסגול.

להבדיל משאר מיני הרליתיים, גוף האגמית רחב ולא פחוס מצדדיו. אורך גופה של האגמית 36–45 ס"מ, ואורך כנפה 20–22 ס"מ, מוטת כנפיה 68–75 ס"מ ומשקלה 500–865 גרם. הכנפיים קצרות ורחבות והזנב קצר במיוחד. הרגליים בינוניות באורכן ואצבעותיהן ארוכות מאוד. לאורך כל אחת מ-3 האצבעות הקדמיות נמשך קרום שחייה רגליים אלה מתאימות הן לשחייה והן להליכה. גלוני.

נדידה והתנהגות:

האגמית המצויה היא עוף חורף שכיח ביותר בנופי המים והנציג היחיד מהסוג בישראל לעיתים אגמית בארץ. האגמיות הנוודות והחורפות מתחילות להתקבץ בברכות הדגים כבר בספטמבר.

או חלה עלייה ניכרת במספרן בישראל, והוא מגיע לשיאו בנובמבר באוקטובר בראשית דצמבר.

לאחר רדת גשמי החורף נראות האגמיות גם בשלוליות החורף ובמאגרי המים, והן נפוצות כמעט בכל משטח מים. לעיתים אפשר לראותן בקבוצות צפופות גם בים.

האגמית, החיה במים פתוחים, חברותית יותר מאשר בני המשפחה האחרים החיים בדרך כלל בבידוד בסבכים. לרוב פוגשים את האגמיות בלהקות גדולות, המונות לעיתים אלפי פרטים. האגמית אף דוגרת במושבות דלילות. לעיתים קרובות חורפות האגמיות בשכנות ולשחפים לברווזים.

אף כי האגמית שוחה באיטיות יחסית ורגליה מותרות שובל במים, כעדות לפעילותן המאומצת, היא שמה מבטחה במים, ובעת סכנה תתרחק מהגדה אל לב הברכה או המאגר. רק כשהסכנה קרובה רצה האגמית על פני המים ושופחת בכנפיה בחזקה ובמהירות. לאחר שהיא מתרחקת מהגדה תמשיך לשחות בנדנודי ראש וצוואר. לעיתים ניתן לראות להקת

אגמיות רצה על פני המים ומותירה אחריה שובל של קצף, כשאליו מתלווה קול משק כנפיים ודשדוש רגליים. פרט לנדידה ממריאה האגמית רק לעיתים רחוקות, ואז מתגלית הכנף הקצרה והרחבה. מעופה כבד וחזק והרגליים מתוחות מעבר לזנב הקצר.

נדידת האגמיות צפונה מתחילה כבר בסוף פברואר, אך עיקרה מתרחש במשך חודש מרץ. באפריל נעלמות האגמיות מרוב מעונות החורף, ולמשך הקיץ נותרים אך פרטים מעטים או קבוצות קטנות. לעיתים רחוקות נמצא גם קינון של אגמיות בארץ. עד היום ועד למישור ועמק החולה ידוע על כ-15 קנים שלהן ברחבי הארץ, ממאגרי הגולן ולמאגר ירוחם החוף.

בתקופת הקינון מתפתחת אצל האגמיות תוקפנות טריטוריאלית, אך זו מוגבלת לסביבת מגושם, והוא נבנה במים רדודים ומוסתר בסבך. הזכר מביא את חומרי הקן בלבד. הקן הקינון ואילו הנקבה מניחה אותם.

תזונה:

אך מעדיפה ומרבה לאכול מזון צמחוני: עלים, זרעים, פירות, ניצנים, האגמית אוכלת כל קטנים או ואף דגים וחרקים רכיכות, תולעים: וגבעולים ירוקים. היא ניזונה גם מן החי מתים שהיא משיגה בצלילה. האגמית אוכלת לרוב תוך כדי שחייה, אך מרבה גם לצלול. צלילותיה שטחיות ונמשכות זמן קצר, ולאחר כל צלילה היא נחה קמעה. כשאגמית צוללת עוקבים אחריה שחפים, ולעיתים קרובות הם חומסים אותה בהגיחה מן המים. בברכות הדגים אוכלות האגמיות תערובת המיועדות לדגים.

לעיתים מזומנות יוצאות האגמיות מהמים אל גדת הברכה ואך מרחיקות לשדה זרוע או לשדה בור ואוכלות בו ירק צעיר. בעת הסכנה הן נחפזות בהליכה-ריצה חזרה למים. האגמיות אוכלות ביום, ובלילה הן ישנות.

רבייה:

והן מוטלות מדי 1–3 ימים. הדגירה מתחילה עם הטלת האגמית מטילה 6–10 ביצים כמחצית ההטלה, ושני ההורים לוקחים בה חלק. משך הדגירה 21–24 יום. הבקיעה א- האפרוחים פלומתיים ושחורים, אך בצוואר, בעורף ואף בגב מתמשכות. סינכרונית אצלם נוצות חוטיות ארוכות בגוון תפוז. האפרוחים נותרים בקן 3–4 ימים, האם ממשיכה לדגור עליהם והאב מביא להם מזון. אחר כך מתפצלת המשפחה, וכל אחד מההורים מטפל לבדו בחלק מהאפרוחים. האפרוחים דואגים למזונם בכוחות עצמם בהיותם בני חודש לערך. הם מסוגלים לעוף כשהם בני כחודשיים ואז הם גם נעשים עצמאיים. לבגרותם המינית הם מגיעים בגיל שנה-שנתיים. לפי נתוני טיבוע עשויה האגמית להגיע לגיל 19 שנה.

חזיר בר:

חזיר הבר הוא חיית הבר הגדולה ביותר בישראל. הוא יכול להגיע למשקל 150 ק"ג. חזירי הבר חיים בכל צפון הארץ ומרכזה' במקומות שאינם מיושבים בצפיפות ושאפשר למצוא בהם מזון. הם אוכלים כמעט הכל: פירות, ירקות, פטריות, פקעות, חיות קטנות ואפילו פגרים, אך המעדן החביב עליהם ביותר הוא בלוטי אלון המלאים בחלבון.

חזיר הבר נחשב בעל חיים מזיק: כאשר עדר חזירים מגיע לגן ירק או למטע בננות, הם נוברים וחופרים באדמה וגורמים נזק רב. בעזרת החוטם הארוך שלו, נובר החזיר באדמה ובערמות אשפה, וכך הוא מוצא את מזונו. אולי בשל מנהג הנבירה באשפה זכה החזיר ליחס שלילי. לבני האדם נראית ההתפלשות בבויץ והנבירה בפסולת עם כל הראש כמשהו שלילי ומלוכלך אך חזירי הבר הם בעלי חיים נקיים: את הגללים שלהם מטילים החזירים במקום קבוע, ממש כמו חדר-שירותים, ולעולם לא ישכבו על הגללים שלהם, ולמרות שהם מתפלשים בבויץ הם נקיים למדי.

החזירים הזכרים הבוגרים חיים בנפרד. הצעירים חיים בעדר, ואילו החזירות והגורים חיים בקבוצות קטנות, במסגרת משפחתית. לפעמים כמה משפחות חיות יחד ויוצרות עדר של עשרות פרטים. החזירים פעילים בעיקר בשעות הלילה ומוקדם בבוקר, ואת שעות היום הם מעבירים במנוחה בצל הסבך, בגומות קרירות שהם חופרים לעצמם. זאת הסיבה שבדרך כלל נראה רק זכר להימצאותם ולא אותם עצמם. הזכרים נלחמים הרבה ביניהם, תוך שהם מנסים לדקור זה את זה בעזרת החטים הגדולים הנמצאים בצדי הפה שלהם.

החזירים מעדיפים להתרחק מבני אדם. הם אינם תוקפים אנשים, אלא נמלטים מהם במהירות. רק כאשר החזיר פצוע ואינו יכול להימלט, הוא עלול לתקוף אדם המאיים עליו.

צב ים קרני:

צבעו צהבהב וחום . - הוא הקטן בצבי הים (*Eretmochelys imbricata*: שם מדעי) צב ים קרני ומשקלו 43-75 ק"ג, גובהו ארכו 76-89 ס"מ.

הם שחיינים וצוללים מעולים הם מסוגלים לשחות במהירות בזכות רגליהם המיוחדות דמויות הסנפיר הנקבות מטילות את ביציהן הרבות (100–200) בגומה בחוף החולי אותה הן 32 קילומטר לשעה חופרות בעצמן והצאצאים בוקעים כעבור מספר חודשים וזוחלים לים. הם חיים קרוב לחוף, בעיקר בשוניות אלמוגים.

ואף קיננו בעבר לחופיו. לצבים אלה מרכז רבייה והשבה, הצבים חיים (בין היתר) באזור מפרץ אילת ובאילת הם מבקרים נדירים בשמורת האלמוגים, לטבע במצפה התת-ימי.

בשנת 2015 התגלה שהצב זוהר בצבעי אדום וירוק בעקבות חשיפה לאור כחול.

שרשיר מצוי:

ממשפחת הוא מין (שם מדעי) שרשיר מצוי המכונה גם שרשיר. הברווזיים

של 53–59 ס"מ. משקל הזכרים השרשיר מגיע לאורך 20–30 ס"מ, למוטת כנפיים מגיע ל-340 גרם בעוד הנקבות מגיעות למשקל 320 גרם. גופם של שני הזוויגים אפור אם כי נוצות הזכר אפורות כסופות והצידיים מפוספסים בקווים שחורים עדינים על רקע לבן. הגב שחור ואחורי הגוף בהירים. החזה צהוב-קרח והראש ערמוני כשלאוורכו עובר המוקף בפס לבן דק מלמטה. המקור שחור ושטוח עם קצה בשיפוע המזדקר פס-עין ירוק בולטת בחום והיא אך בעלת גבת עין מעלה. הנקבה דומה במראה מעט לנקבת ברכיה מעט יותר פלומתית.

במזרח, אגן הים התיכון, דרומה, וחורף במערב אירופה השרשיר הוא עוף הנודד בסתיו הוא חולף וחורף מצוי. נצפה בישראל. עד קו המשווה ובאפריקה התיכון להקת שרשירים נעה בדרך כלל במבנה של ראש חץ. עד מרץ בחודשים ספטמבר

קטנים אותם הוא וסרטנים חלזונות, לרבות חרקים, דגניים, השרשיר ניזון מצמחי מים שונים על הקרקע. השרשיר ניזון בדרך כלל מסנן משפת המים או שהוא אוכל זרעים ואף בלילה אך בחורף הוא נאלץ לאכול גם בשעות בין הערביים. במשך היום

ברווז זה מצוי מאוד ואינו נתון בסכנה אם כי כמה אוכלוסיות נפגעות מזיהומי ביצות ופגיעה בסביבות מחיה.

